

မောင်မေခ ကြီးကြပ်၍ သပြေ (ကိုရီးယား) စီစဉ်သော

သပြေ (ကိုရီးယား) ဘာသာပြန်

ဆရာတော် ဗောဇဂျောင်း၏

법정 스님의

슬기로운 동화나라

ထူးဆန်းတဲ့ အိတ်ကလေး

နှင့် ချစ်စရာပုံပြင်များ

동쪽나라

Design ... Zaw Moe Oo

မောင်မေမေ ကြီးကြပ်၍ သပြေ(ကိုရီးယား) စီစဉ်သော
ဒီရိုင်း... ဇော်မိုးဦး

법정 스님의
슬기로운 동화나라

ဆရာတော် ဗောဇ္ဇောင်းရဲ့

ထူးဆန်းတဲ့ ဒီဇီကလေး

နှင့် ချစ်စရာပုံပြင်များ

သပြေ (ကိုရီးယား) ဘာသာပြန်သည်။

သပြေနှင့်အတူ.....

동쪽나라

မတူထူးတဲ့စာအုပ်လေး ဖတ်ရအောင်

သပြေ ကလေးလူငယ် ပညာရေးနှင့် ကျန်းမာရေးထောက်ပံ့မှုအဖွဲ့က မြန်မာစာရေးဆရာများ ရေးသားသော ကလေး ဗဟိုပြု စာအုပ် (၄)အုပ်၊ ကိုရီးယားဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီး ထုတ်ဝေခဲ့သော ဒုံဝါချက်(ခ) ခေါ် ကလေးဖတ် ရုပ်ပုံစာအုပ် (၁၁) အုပ်၊ စုစုပေါင်း (၁၅) အုပ် ထွက်ရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းစာအုပ်များကို လေ့လာဖတ်ရှုကြည့်မည် ဆိုလျှင် သားသမီးနှင့်မိဘတို့၏ အကြင်နာမေတ္တာတရား၊ မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းကြားမှ အပြန်အလှန် ရိုင်းပင်းကူညီမှု၊ ကစားဖော်အချင်းချင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေထိုင်တတ်ပုံ၊ ကလေးတို့သဘာဝအတိုင်း တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် နားလည်ခွင့်လွှတ် ပေးနိုင်စွမ်းရှိသော အသိစိတ်ဓာတ်၊ အရာရာတိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစ ရှိကြောင်း ယုံကြည်ချက်၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ရှုမြင်ခံစား စူးစမ်းတတ်သည့် အလေ့အကျင့်ကောင်းတို့ ရရှိအောင် အသိပညာပေး ဖော်ကျူးထားသော ဇာတ်လမ်းများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထူးဆန်းတဲ့ အိတ်ကလေးနှင့် ချစ်စရာပုံပြင်များ စာအုပ်လေးမှာမူ ထွက်ပြီးသမျှ စာအုပ်များနှင့် မတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်ပုံ ထူးခြားနေမည် ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ ဘာသာတရား၊ အသိဉာဏ်ပညာ၊ ကောင်းစိတ်နှင့် မကောင်းစိတ်၊ အတွေး အခေါ်၊ အမြော်အမြင်အယူအဆ စသည်တို့ကို အခြေခံ၍ တစ်မူကွဲပြားစွာ ခွဲထွက်ရေးဖွဲ့ထားသော ဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်ခြင်း ကြောင့်ပင်။

ဤသို့ ကလေးလူငယ်များအတွက် သာမက လူသားအားလုံး၏ ကောင်းကျိုးကို ရည်ညွှန်း၍ အထွေထွေ ဗဟုသုတ ရရှိအောင် ဘက်စုံရေးသားထားသော ဇာတ်လမ်းကောင်းများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စာရှုသူ အပေါင်းအနေဖြင့် နှစ်ထောင်းအားရ ရှိမည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ထို့အတူ စာအုပ်လေးကို ထုတ်ခွင့်ရခဲ့သော သပြေအဖွဲ့ အနေဖြင့်လည်း ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရပါသည်။

နိဂုံးချုပ်စကားကို ဆိုရသော် စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုး ကူညီကြသူများ၊ မူရင်းစာရေး သူဆရာတော် ဇော့ဂျောင်း (Ven. Beopjcong)၊ သပြေ(ကိုရီးယား)၊ ဒီဇိုင်း ဆရာ ဇော်မိုးဦး နှင့် ကိုယ်စွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်းအားထုတ်၍ အကြံဉာဏ်ကောင်းများ ပေးခဲ့သော ကိုဇော် (စာရေးဆရာ တောလူ) တို့အား အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းပြု အပ်ပါသည်။

မောင်မေခ
သပြေ ကလေးလူငယ် ပညာရေးနှင့် ကျန်းမာရေး
ထောက်ပံ့မှုအဖွဲ့။
သပြေကလေးလူငယ် စာကြည့်တိုက်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ ဦးကျော်ကျော်ဝေ၊ ရွက်စိမ်းစာပေ (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၀၄၇)၊ အမှတ် (၄၃/အေ)၊ ၄-လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုံနှိပ်သူ ဦးကျော်တင့် (Prime - ပုံနှိပ်တိုက်)၊ အမှတ် ၁၉၀/၁၉၂၊ (၉) ရပ်ကွက်၊ လမ်း ၄၀ (အလယ်ဘလောက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေခြင်း ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ အုပ်စုရေ.၁၀၀၀
ဖြန့်ချိရေး သပြေကလေးလူငယ်စာကြည့်တိုက်၊ အမှတ် - ၂၅၁ (ခ)၊ ၅ လမ်း၊ ၁၅-ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၁၅၆၆၆၆၄၂၊ ၀၉၄၂၅ ၂၂၂၄၄၁၊
အီးမေး - thabyae2013@gmail.com
Facebook - www.facebook.com/ThaByae

ထူးဆန်းတဲ့ အိတ်ကလေး

နှင့် ချစ်စရာပုံပြင်များ

ဆရာတော် ဟေ့ဂျောင်း ၏ အမှာစာ စာမျက်နှာ ၄

ထူးဆန်းတဲ့ အိတ်ကလေး စာမျက်နှာ ၆

ခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ ၄က် စာမျက်နှာ ၁၄

မေတ္တာရင် စာမျက်နှာ ၂၂

ထူးဆန်းတဲ့ သူဌေး စာမျက်နှာ ၃၀

သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို စွန့်ပစ်တဲ့နိုင်ငံ စာမျက်နှာ ၃၈

ညက်ပညာတွေနဲ့ တောက်ပနေတဲ့ ကလေးငယ်တွေ ဖြစ်ပါစေ။

ကလေးတွေရဲ့ စိတ်ဟာ ဖြူစင် ဝင်းပ ကြပါတယ်။ ရနံ့လည်းသင်းပြီး လှပ ကြပါတယ်။ သေသေချာချာ လေ့လာ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ညအမှောင်မှာ အလင်းရောင်ပေးတဲ့ ကြယ်ပွင့် လေးတွေနဲ့ တူပါတယ်။ ဆေးရောင်နဲ့ တန်ဆာဆင်စရာ မလိုလောက်အောင်ပါပဲ။ သူ့အလိုလို၊ တောက်ပနေပြီး သင်းရနံ့တွေနဲ့လည်း ပြည့်စုံနေကြတာပါ။ လေညင်းလေးလို၊ မိုးတိမ်တွေလို၊ ပန်းရနံ့တွေလို သူ့သဘာဝအလျောက် လှပနေတာပါ။

ကလေးတွေအတွက် လက်ဆောင်လေး ပေးချင်မိတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မေတ္တာတရား၊ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှု၊ အတွေးအမြင် ဗဟုသုတတွေနဲ့ ရနံ့သင်းတဲ့ ပုံပြင်လက်ဆောင်တွေပါပဲ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ ပုံပြင်လေးတွေဟာ ဖြူစင်ရိုးသားပြီး လှပတဲ့ ကလေးငယ်တွေရဲ့ စိတ်ထားတွေကို ထင်ဟပ်စေတဲ့ နှလုံးသား လက်ဆောင်လို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်။

ကြယ်တွေလို ကြည်လင်တောက်ပနေပြီး ပန်းပွင့်တွေလို မွှေးရနံ့သင်းပျံ့လို့ အတွေးအမြင်နဲ့ ဗဟုသုတတွေ ပေးတဲ့ ပုံပြင်တွေကို ရေးဖွဲ့ ထားပါတယ်။

လူကြီးမိဘတွေနဲ့ အတူ ပုံပြင်တွေကို ဖတ်သွားကြမယ်ဆိုရင် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးငယ်တွေရဲ့ စိတ်နှလုံးသားတွေ ပိုမိုလှပပြီး တွေးခေါ်မျှော်မြင်နိုင်စွမ်းတွေလည်း တိုးတက်လာပါလိမ့်မယ်။

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
ဆရာတော် ဗောဇျောင်း
(Ven. Beopjeong)

ထူးဆန်းတဲ့ ဒီဇိုက်ကလေး

지씨 주머니 이야기

ဟို၊ရှေးရှေးတုန်းက လူသားတစ်ဦးစီမှာ
ဉာဏ်ပညာအိတ်ကလေး တစ်လုံးစီရှိကြတယ်။
လူတွေဟာ အလုပ်တွေလုပ်ကြတဲ့အခါ အဲဒီဉာဏ်ပညာအိတ်ထဲက
ဉာဏ်ပညာတွေကို ထုတ်ပြီး အခက်အခဲတွေကို ဖြေရှင်းသွားလေ့ရှိကြတယ်။
ဒီလိုနဲ့ ရက်၊ လ၊ နှစ်တွေကြာလာတဲ့အခါ လူတွေဟာ ဉာဏ်ပညာအိတ်ကို
မကောင်းတဲ့နေရာမှာ စပြီးအသုံးပြုလာကြပါတော့တယ်။
တချို့သူတွေဟာ တစ်ပါးသူကို လိမ်ညာတဲ့နေရာမှာ အသုံးပြုကြတယ်။
တချို့သူတွေကတော့ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူတဲ့နေရာမှာ အသုံးပြုလာကြတော့တယ်။

လူသားတွေက ဉာဏ်ပညာအိတ်တွေကို မကောင်းတဲ့နေရာမှာ အသုံးပြုနေကြမှန်း
နတ်သိကြားတွေ သိသွားပြီး စိတ်ဆိုးကြတော့တယ်။
“ဒီစိတ်ဆိုးကို ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”
အထူးသဖြင့် အကြီးဆုံးနတ်မင်းကြီးက အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားပြီး
နောက်ဆုံးမှာ လူတွေဆီမှာရှိနေတဲ့ ဉာဏ်ပညာအိတ်တွေ အားလုံးကို ပြန်ယူလိုက်တယ်။

နတ်မင်းကြီးဟာ နတ်သိကြားအားလုံးကို တစ်နေရာတည်းမှာ စုဝေးစေပြီး အစည်းအဝေး လုပ်တော့တယ်။
“လူသားတွေမှာ ရှိနေတဲ့ ဉာဏ်ပညာအိတ်တွေအားလုံးကို ပြန်ယူလိုက်ပြီ။
ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတစ်ခုရှိနေတယ်။
အဲဒီအိတ်တွေအားလုံးကို ဘယ်နေရာမှာ လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းထားလို့ရမလဲ။
အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ရှိရင် ပြောကြပါ။”

နတ်သားတစ်ပါးက ပြောလိုက်ပါတယ်။

“အလွန်တရာ နက်လှတဲ့ မြေကြီးထဲမှာ မြှုပ်ပြီးဝှက်ထားရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်။

နတ်မင်းကြီးဟာ ခေါင်းကို ခါရမ်းပြီး ငြင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။

“ဖြစ်ပါဘူး။ လူတွေက အရမ်းပါးနပ်ကြတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဘယ်လောက်နက်တဲ့

မြေအောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် တူးပြီး ဉာဏ်ပညာအိတ်တွေကို ရှာတွေ့သွားမှာ သေချာတယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ တခြားနတ်သား တစ်ပါးက ပြောပြန်တယ်။

“အရမ်းနက်ရှိုင်းတဲ့ ပင်လယ်အောက်မြေမှာ ဝှက်ထားရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။”

“ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လူသားတွေက အရမ်းကို ဉာဏ်ကောင်းကြတယ်။

ဘယ်လောက်ကျယ်တဲ့ ဘယ်လောက်နက်တဲ့ ပင်လယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်

အရောက်သွားပြီး ဉာဏ်ပညာအိတ်တွေကို ပြန်ရှာယူသွားကြလိမ့်မယ်။”

တရားနတ်သားတစ်ပါးကလည်း ထပ်ပြောပြန်ပါတယ်။

“လင်းယုန်ငှက်တောင် ပျံမတက်နိုင်တဲ့ အလွန်မြင့်မားတဲ့ တောင်ထိပ်မှာ ထားလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘာမှ စိတ်ပူစရာမရှိတော့ဘူး ထင်တယ်။”

“ဒါလည်း သိပ်ကောင်းလှတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ သိချင်စိတ် ကြီးမားလှတဲ့ လူသားတွေက လောကရဲ့အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်ကိုလည်း မရောက်ရောက်အောင် တက်ကြဦးမှာပဲ။

ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ရဲ့လက်ထဲကို ဉာဏ်ပညာအိတ်တွေ ပြန်ရောက်သွားဦးမယ် ထင်တယ်။”

“ဒီဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းတွေ မရှိကြတော့ဘူးလား။”

“အင်း... ခက်တော့နေပြီ။ လုံခြုံအောင် သိမ်းဖို့နေရာမရှိတာ ဒုက္ခပဲ။”

အညှိုးအဝေးတက်ရောက်နေကြတဲ့ နတ်သိကြားတွေလည်း

ဆော်ဆော်ခဲခဲ စဉ်းစားနေရတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ ပေးကြပြန်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေတဲ့ နတ်မင်းကြီးဟာ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်တယ်။

“အကြံကောင်း ရပြီဟေ့။ ဉာဏ်ပညာအိတ်တွေကို စိတ်ရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာမှာ

တုတ်ထားကြရအောင်။ လူသားတွေဟာ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပက အရာတွေကို ရှာဖွေတတ်ကြပေမဲ့

မိမိရဲ့ စိတ်အတွင်းပိုင်းမှာရှိနေတဲ့ အရာတွေကို မရှာဖွေနိုင်ကြဘူး။

ဒါ့အပြင် ဘယ်လိုလဲ။”

“တကယ်ကို ကောင်းမွန်တဲ့ နည်းလမ်းပါပဲ။”

“မှန်ပါတယ်။ ဒီထက်ကောင်းမွန်တဲ့ နည်းလမ်း မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။”

နတ်သိကြားတွေအားလုံးဟာ နတ်မင်းကြီးပြောတဲ့ နည်းလမ်းကို သဘောတူလိုက်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နတ်မင်းကြီးဟာ ဉာဏ်ပညာအိတ်တွေကို

လူတွေရဲ့ စိတ်အတွင်း အလွန်နက်တဲ့နေရာမှာ ဝှက်ထားလိုက်ပါတော့တယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ လူသားတွေဟာ နတ်သိကြားတွေ ပြန်ယူသွားတဲ့ ဉာဏ်ပညာအိတ်ကို

ပြန်ရှာဖို့အတွက် ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်လည်သွားလာနေပါတော့တယ်။

တောင်ပေါ်တက်လိုက်၊ ပင်လယ်ထဲ ဆင်းလိုက်၊ မြေကြီးထဲကို ဟိုးအနက်ကြီးအထိတူးလိုက်နဲ့

ရှာနေပေမဲ့လည်း ဉာဏ်ပညာအိတ်တွေကိုတော့ ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့ဖြစ်နေကြတော့တယ်။

အခုအချိန်အထိ လူသားတွေဟာ ဉာဏ်ပညာအိတ်ကို ရှာတွေ့ဖို့အတွက်

ဟိုနေရာ ဒီနေရာ နေရာအနှံ့ သွားနေပေမဲ့လည်း ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့ကြပါဘူး။

မိမိစိတ်အတွင်း နက်ရှိုင်းတဲ့နေရာမှာ ဉာဏ်ပညာအိတ်ရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ မသိကြဘူးပေါ့ကွယ်။

လူသားအားလုံးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တရားတော်ဟာ ရှိနေပြီးသားပါ။ ဒီပုံပြင်ထဲမှာ ဉာဏ်ပညာအိတ်လို့

ဖော်ပြထားပေမဲ့ တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့တရားတော်လို့ မှတ်ယူ

စေလိုပါတယ်။ လူတွေဟာ ဘုရားရဲ့ တရားတော်ကို အပြင်မှာပဲ ရှာဖွေလေ့ရှိကြတယ်။ အပြင်မှာပဲ

ရှိမယ်လို့ ယူဆနေကြတယ်။ တကယ်တော့ စိတ်အတွင်းပိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့အတွက် ဘုရားရဲ့တရားတော်

တွေကို အပြင်မှာဘယ်လိုမှရှာဖွေလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ တရားအစစ်ဟာ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့စိတ်အတွင်းပိုင်း

မှာ ရှိနှင့်နေပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့်တရားအစစ်ကို ရှာဖွေနိုင်ဖို့အတွက် အဓိကကတော့ မိမိစိတ်အတွင်း

ပိုင်းကို ကောင်းကောင်း သိမြင်နိုင်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။

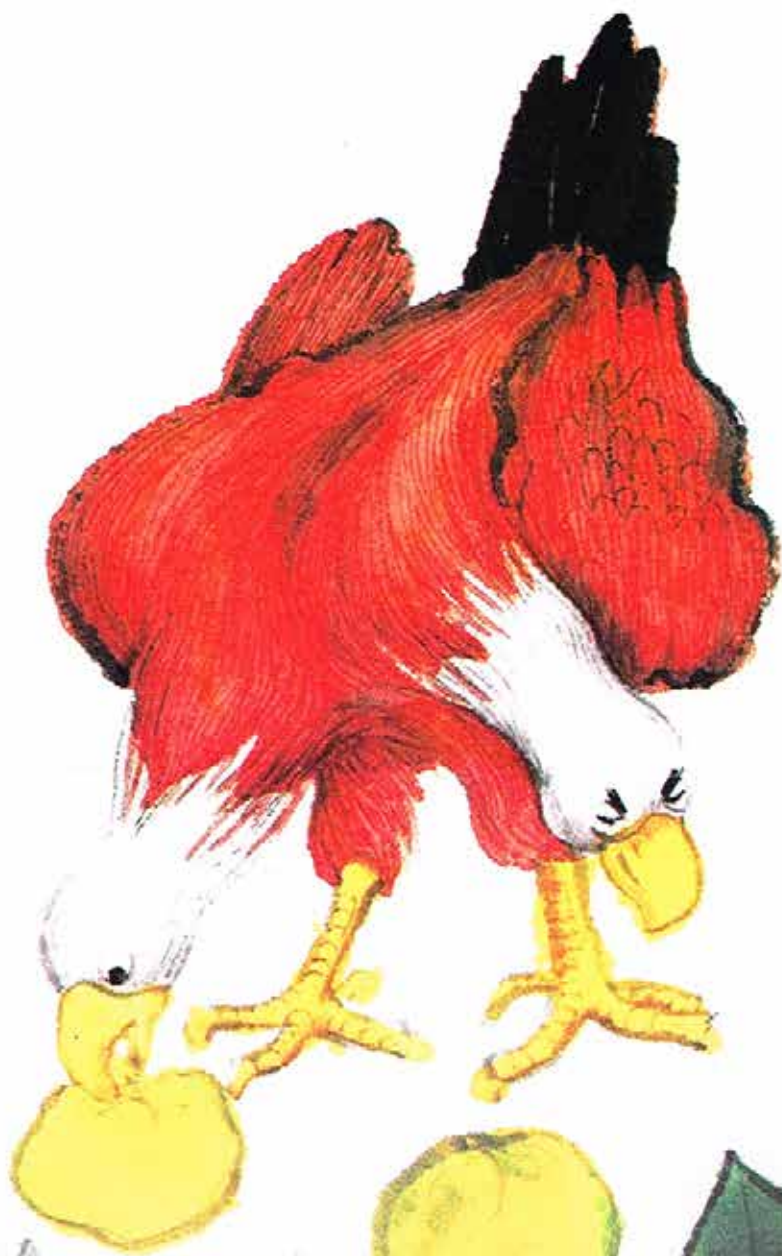
ခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ ငှက်

머리가 두 개 달린 새

ဟိမဝန္တာတောင်မှာ ခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ ငှက်တစ်ကောင် နေထိုင်လျက်ရှိတယ်။
ခေါင်းတစ်လုံးက အိပ်နေချိန်မှာ တခြားခေါင်းတစ်လုံးက မအိပ်ဘဲနေလေ့ရှိတဲ့
ထူးခြားတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ပေါ့ကွယ်။
ခေါင်းက နှစ်လုံးဆိုတော့ နာမည်ကလည်း နှစ်ခုရှိပါတယ်။
ခေါင်းတစ်ဖက်ရဲ့ နာမည်က "ခါလူဒါ"
နောက်ခေါင်းတစ်ဖက်ကတော့ "အူဖားခါလူဒါ" လို့ ခေါ်ပါတယ်။
ခါလူဒါရဲ့ စိတ်ထားဟာ ဖြူစင်ရိုးသားပေမဲ့
အူဖားခါလူဒါကတော့ မနာလိုဝန်တိုစိတ် အရမ်းကြီးပါတယ်။

.....

.....နစ်လုံးနဲ့ ငှက်ဟာ ရက်ပေါင်းများစွာ အစာမစားနိုင်လို့ သေလုမြောပါး ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

.....မှာတော့ အူဖားခါလူဒါက အိပ်ပျော်နေပြီး ခါလူဒါကတော့ နိုးနေတာပေါ့ကွယ်။

.....မှာပဲ ခါလူဒါဟာ သလဲသီးတွေကို တွေ့သွားပါတော့တယ်။

.....တ်လိုက်တာမို့ သလဲသီးတွေဟာ ခါလူဒါရဲ့ ရှေ့ကိုကြွကျလာတော့တယ်။

.....ကောင်းတဲ့ ခါလူဒါဟာ စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်တယ်။

..... သလဲသီးကို ငါစားလိုက်ရင် ဗိုက်ထဲရောက်သွားမှာဆိုတော့

.....တော့ အူဖားခါလူဒါလည်း အားရှိသွားမှာပဲ...”

.....နဲ့ ခါလူဒါကလည်း သလဲသီးကို ချက်ချင်းပဲ စားလိုက်ပါတော့တယ်။

ခဏအကြာမှာတော့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အူဖားခါလူဒါဟာ ရုတ်တရက် ဝိုက်ပြည့်သွားတာမို့ အိပ်ရာကနေ နိုးသွားပါတော့တယ်။

“ခါလူဒါ...မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ ဒီလိုမျိုး အရသာရှိတဲ့ အသီးကို စားလိုက်တာလဲ။”

“မင်း အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ ငါ့ရှေ့ကို ကြွေကျလာလို့ စားလိုက်တာ။

မင်းကိုပါ ပြောဖို့လိုတယ်ဆိုတာ သိပေမဲ့ ဘယ်သူပဲစားစား

နှစ်ယောက်စလုံးကို အားရှိစေတာမို့ စားလိုက်တာပါ။”

“ဘာပြောတယ်”

မနာလိုစိတ်ကြီးတဲ့ အူဖားခါလူဒါဟာ အရမ်းကို ဒေါသထွက်သွားတော့တယ်။

“အရသာရှိတာကို တစ်ယောက်တည်းစားတာ ဖြစ်သင့်လား။

မင်းက အဲဒီလိုဆိုတော့ ငါလည်း အရသာရှိတာတွေရင် တစ်ယောက်တည်းစားတော့မယ်။”

အူဖားခါလူဒါဟာ မကျေမနပ်နဲ့ ပြောလိုက်ပါတော့တယ်။

တစ်နေ့မှာ ခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ငှက်ဟာ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှာ နားလို့နေပါတော့တယ်။
အူဖားခါလူဒါဟာ အောက်ဘက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သစ်ပင်အောက်ခြေရင်းမှာ
အဆိပ်ရှိတဲ့ မှိုပင်တွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အူဖားခါလူဒါဟာ
ခါလူဒါကို ဒုက္ခပေးချင်တဲ့အတွက် အဆိပ်ရှိမှိုပင်ကို စားလိုက်ဖို့ တွေးနေတော့တယ်။

အူဖားခါလူဒါက ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ခါလူဒါ... ငါနိုးနေပြီမို့ မင်းအိပ်ချင် အိပ်တော့လေ။”

ခါလူဒါက ဘာမှမတွေ့ဘဲ အိပ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ခါလူဒါ အိပ်ပျော်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ အူဖားခါလူဒါဟာ ချက်ချင်းပဲ

သစ်ပင်အောက်ခြေမှာ ပေါက်နေတဲ့ အဆိပ်မို့ပင်တွေကို အကုန် စားလိုက်ပါတော့တယ်။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို အဆိပ်တွေ ရောက်ကုန်တယ်ဆိုရင်ပဲ ခါလူဒါက ညည်းညူရင်း နိုးလာပါတော့တယ်။

ခါလူဒါက အားတွေကို အကုန်ထုတ်ပြီး မေးလိုက်တော့တယ်။

“အင်း... အူဖားခါလူဒါ ဘာစားလိုက်တာလဲ”

အူဖားခါလူဒါဟာ အောင်မြင်ပြီဆိုတဲ့ အသံနဲ့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“ဟား ဟား ဟား အဆိပ်မို့ကို စားလိုက်တာကွ...”

ဒီလိုနဲ့ ခေါင်းနှစ်လုံးရှိတဲ့ ငှက်ဟာ သေဆုံးသွားပါတော့တယ်။

တခြားသူကို မေတ္တာထားပြီး လေးစားတတ်သူဟာ လူသားအားလုံးအတွက် ကောင်းကျိုးပြုပါတယ်။ တစ်ဖက်သားကို မလိုမုန်းထား မနာလိုစိတ်ထားသူတွေကတော့ တခြားသူအတွက်တင်မကဘဲ မိမိကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း မကောင်းမှုတွေကို ဖြစ်စေပါတယ်။ ဒီပုံပြင်ထဲမှာပါတဲ့ အူဖားခါလူဒါအတိုင်းပါပဲ။ တစ်ခြားသူကို မိမိခန္ဓာကိုယ်လိုပဲ မေတ္တာထားစေချင်တယ်။ ယုံကြည်ပေးစေချင်တယ်။ အားပေးနှစ်သိမ့် ကူညီစေချင်တယ်။ ဒီလိုမှသာ မိမိတို့ နေထိုင်တဲ့ ဒီလောကကြီး ပိုပြီးသာယာလှပလာပါလိမ့်မယ်။

မေတ္တာရှင်

자비로운 노스님

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တောကြီးထဲမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိလေတယ်။
 အရာရာ မပြည့်စုံတဲ့ အဲဒီကျောင်းလေးမှာ သံဃာတော်တချို့ သီတင်းသုံးနေကြတယ်။
 နေ့တိုင်း ကျောင်းရှေ့ ယာခင်းထဲမှာ အပင်တွေကို ရေလောင်းစိုက်ပျိုးလို့
 ယာခင်းထဲကရတဲ့ အသီးအနှံတွေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ အာဟာရတွေကို ဖြည့်တင်းရတာပေါ့။
 သံဃာတော်တွေဟာ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်ကြတယ်။
 မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားဒေသနာတော်တွေကိုလည်း သင်ယူအားထုတ်ကြတယ်။
 တရားထိုင် မေတ္တာပွား စတာတွေကို လုပ်ဆောင်ရင်း အချိန်တွေကို ကုန်လွန်စေတယ်။

တစ်နေ့မှာ အလွန်ဆင်းရဲတဲ့ လူတစ်ယောက် ကျောင်းကိုရောက်လို့ လာတော့တယ်။
 သူဆင်းရဲဟာ ဆရာတော်ထံ သူ့ရဲ့အခက်အခဲတစ်ခုကို လျှောက်ထားလိုက်တယ်။
 “တပည့်တော်ရဲ့ မိသားစုဟာ ဆင်းရဲလွန်းတာကြောင့် ထမင်းမစားရတာ ရက်တော်တော်ကြာပါပြီ။
 အခုဆိုရင် ကလေးငယ်တွေဟာ အစာငတ်ပြီး ရောဂါတွေရလို့ သေလုမြောပါး ဖြစ်နေပါတယ်။
 တပည့်တော် မိသားစုရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်တဲ့အနေနဲ့ ပိုက်ဆံအနည်းငယ် စွန့်တော်မူပါ ဘုရား။”

ဆရာတော်ဟာ သနားကရုဏာသက်သွားပြီး သူဆင်းရဲကို ကြည့်လို့နေတယ်။
“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ...ဘေးဒုက္ခမှ လွတ်ငြိမ်းပါစေ။ ချမ်းသာကြပါစေကွယ်...”
ဆရာတော်ဟာ ဘယ်လိုကူညီရပါမလဲလို့ စဉ်းစားနေတော့တယ်။
ဒါပေမဲ့လည်း ကူညီနိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို ရှာလို့မတွေ့ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။
တကယ်တော့ အဘက်ဘက်က မပြည့်စုံတဲ့ကျောင်းဆိုတော့ ပိုက်ဆံလည်းမရှိ၊ စားစရာလည်းမရှိဘူးပေါ့။

အချိန်မှာပဲ ဆရာတော်ဟာ ရုတ်တရက် မျက်နှာတော် ပြုံးရွှင်သွားပါတော့တယ်။

“ဟယ်ဟဲ...အဲဒါပေးလိုက်ရင် ရတာပဲဟာ။”

သူ့ဆင်းတုတော်ကို ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူဖို့ ရည်မှန်းပြီး စုဆောင်းလာခဲ့တဲ့ ငွေတချို့

အလှူခံပုံထဲမှာ ရှိနေတာကို ဆရာတော် သတိရသွားပါတော့တယ်။

ဆရာတော်ဟာ အလှူခံပုံကို ယူလာပြီး သူ့ဆင်းရဲကို ပေးလိုက်တော့တယ်။

“အဲဒါ ယူသွားပြီး စားစရာနဲ့ဆေးတွေ ဝယ်ပေးတော့။”

“အလှူဆောင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ် ဘုရား။”

သူ့ဆင်းရဲဟာ အကြိမ်ကြိမ်၊ အခါခါ ရှိခိုးဦးချပြီး မိသားစုရှိရာသို့ ပြန်သွားလေတော့တယ်။

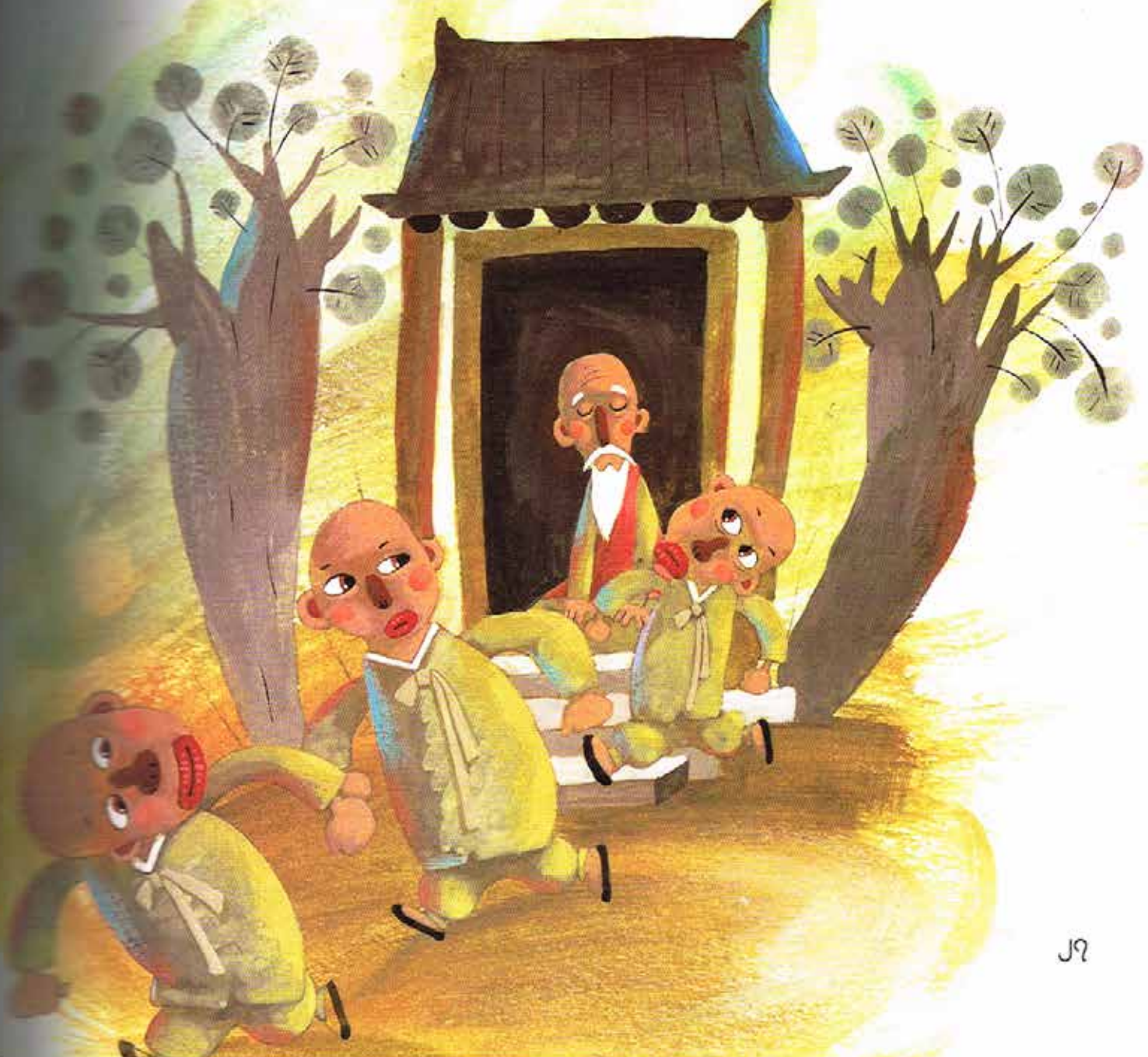

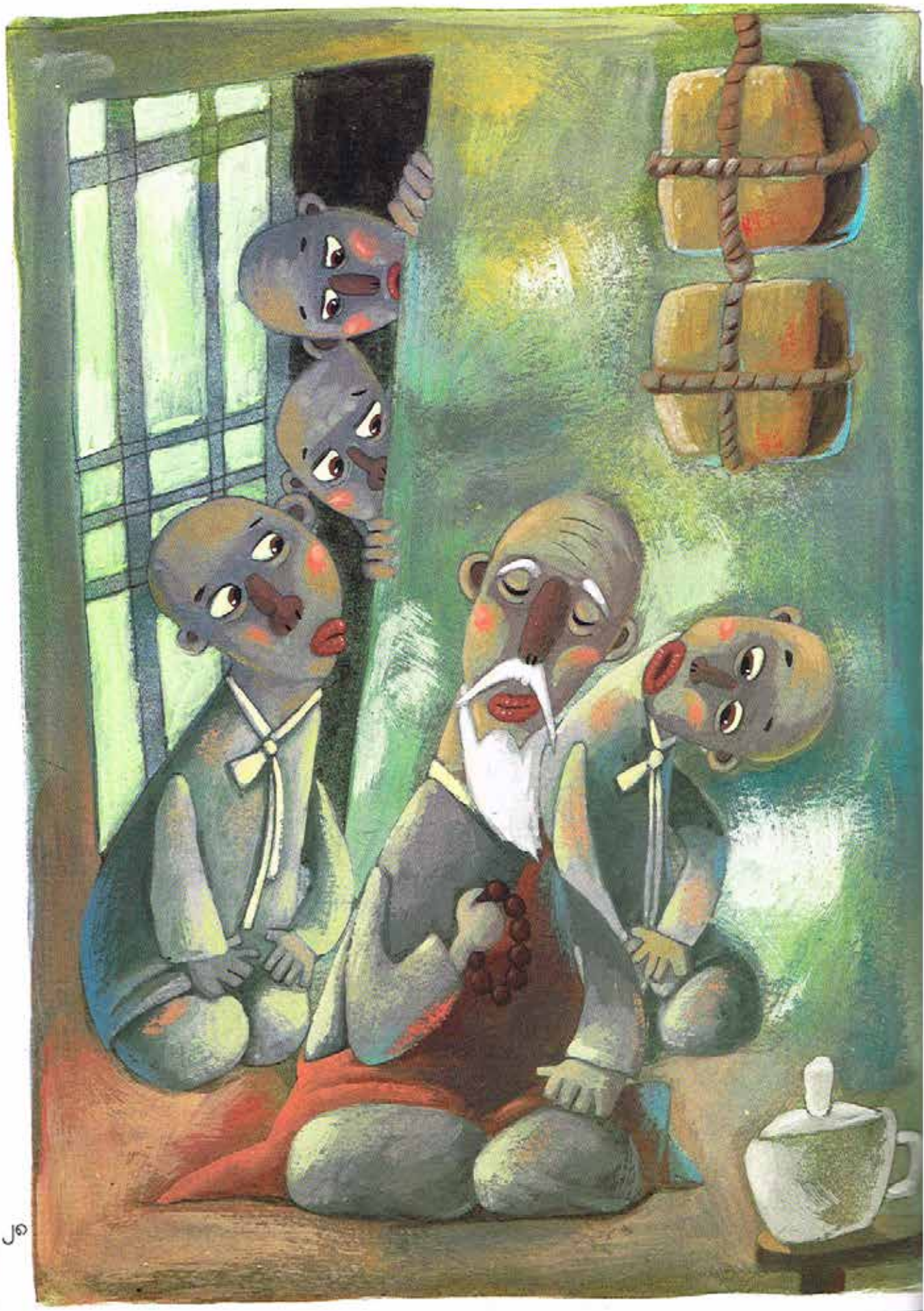
သူဆင်းရဲ ပြန်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ငယ်ရွယ်တဲ့ သံဃာတွေဟာ ဆရာတော်ရှိရာကို တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ရောက်လာပါတော့တယ်။

“ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်တို့တွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါတယ်။ အဲဒီအလှူခံပုံဟာ ယိုယွင်းလာပြီဖြစ်တဲ့ ဆင်းတုတော်ကို ပြုပြင်ဖို့ စုဆောင်းလာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ပေးလိုက်ရတာလဲ ဘုရား။”
ဆရာတော်ဟာ ဘာမှမပြောဘဲ ငယ်ရွယ်တဲ့ ရဟန်းတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကိုသာ ကြည့်လို့နေတယ်။ ငယ်ရွယ်တဲ့ရဟန်းတွေဟာ ထပ်ပြီးလျှောက်ထားကြပြန်တယ်။
“ဘုရားအတွက် အသုံးပြုမယ့်အရာကို တခြားနေရာမှာ အသုံးပြုလိုက်တဲ့အတွက် ဆရာတော် အမှားပြုလုပ်ရာရောက်တယ်လို့ ထင်ပါတယ် ဘုရား။”

ဆရာတော်ဟာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ မိန့်ကြားပါတော့တယ်။
“ကိုယ်တော်တို့ ပြောတာတွေ မှန်ပါတယ်။ တပည့်တော် ကြီးမားတဲ့အမှားကို လုပ်လိုက်မိပါတယ်။”
ငယ်ရွယ်တဲ့ရဟန်းတွေဟာ ဆရာတော်ပြောတဲ့ စကားကို နားမလည်နိုင်တာမို့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစား တွေးတောနေပါတော့တယ်။
ဆရာတော်ဟာ မိမိမှားသွားပါတယ်လို့ လေးလေးနက်နက် မိန့်ကြားတော်မူတာကြောင့် ငယ်ရွယ်တဲ့ရဟန်းတွေအဖို့ အံ့ဩစရာ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဆရာတော်က ဆက်လက် မိန့်ကြားလိုက်တော့တယ်။
“တစ်ခါလောက်ထပ်ပြီး သေသေချာချာလေး စဉ်းစားကြည့်ရအောင်လား။
ဇာတိလို့ မြတ်စွာဘုရားသာ ဒီနေရာမှာရှိမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မယ် ထင်ကြလဲ။
ဘလေးငယ်တွေ ရက်ပေါင်းများစွာ အစာငတ်လို့ သေလုမြောပါးဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို
ဒီအတိုင်း ပစ်ထားပြီး ဘုရားဆင်းတုတော်ကိုပဲ ပြုပြင်ဖို့ ပြောမယ် ထင်လား။”
ဆယ်ရွယ်တဲ့ရဟန်းတွေ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်ကြပါတော့တယ်။

ဆရာတော်ကလည်း ဆက်မိန့်လိုက်ပြန်ပါတယ်။

“အခက်အခဲတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိပါစေ မေတ္တာတရားကို စွန့်ပစ်ဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး။

တို့တစ်တွေရဲ့ အနားမှာ အစာရေစာ ငတ်မွတ်နေတဲ့သူတွေ ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင်

ငါတို့ဆီမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းပြီး အဲဒီလူတွေကို ကူညီရမှာ မဟုတ်လား။

ဒါဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်ပဲ မဟုတ်လား။”

နောက်ဆုံးမှာတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြတဲ့ ငယ်ရွယ်တဲ့ ရဟန်းတွေဟာ

ဦးခေါင်းတွေကို ငုံ့ကာ အားလုံးပြိုင်တူ လျှောက်ထားကြတော့တယ်။

“မှန်လှပါ ဆရာတော်ဘုရား။”

“တပည့်တော်တို့ရဲ့ အတွေးတွေ မှားယွင်းသွားပါတယ် ဘုရား။”

ငယ်ရွယ်တဲ့ ရဟန်းတွေဟာ မိမိတို့ရဲ့အမှားကို တောင်းပန်ပြီး ဝမ်းသာပီတိစိတ်နဲ့

မိမိနေရာကို ပြန်ကြွသွားလေတော့တယ်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသူကသာ တစ်ဖက်သားကို ကူညီနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့သူလည်း တစ်ဖက်သားကို ကူညီနိုင်တာတွေ ရှိတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိရင် စိတ်ဓာတ်အရဖြစ်စေ၊ ခွန်အားနဲ့ဖြစ်စေ ကူညီလို့ရတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဝေဒနာ ခံစားနေရသူကို ငွေကြေး၊ လက်ဆောင်တွေ ပေးပြီး၊ ပံ့ပိုးကူညီတာဟာ ပြည့်စုံတဲ့ မေတ္တာတရား မဟုတ်သေးပါဘူး။ စိတ်ထဲကနေ နှစ်နှစ်ကာကာနဲ့ အားပေးစကားပြောပြီး တိုယ်တိုင်ပြုရ စောင့်ရှောက်ပေးခြင်းဟာ တကယ့်ကို လေးစားလောက်တဲ့ မေတ္တာတရား ဖြစ်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်တွေဟာ အဝေးမှာ ရှိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာထားတဲ့စိတ်၊ ကယ်တင်လိုတဲ့စိတ်တွေဟာ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားတော်ပါပဲ။

ထူးဆန်းတဲ့ သူဌေး

어리석은 부자

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ထူးဆန်းတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။
တစ်နေ့မှာ အဲဒီသူဌေးဟာ တခြားသူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကိုသွားရင်း
အထပ်သုံးထပ်ရှိတဲ့ အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့သွားတော့တယ်။
အဲဒီအိမ်ဟာ အရမ်းကို ကြည့်ကောင်းပြီး တောက်ပလို့နေတယ်။
“အို...အရမ်းကို လှပတဲ့ စံအိမ်တော်ပါလား။”

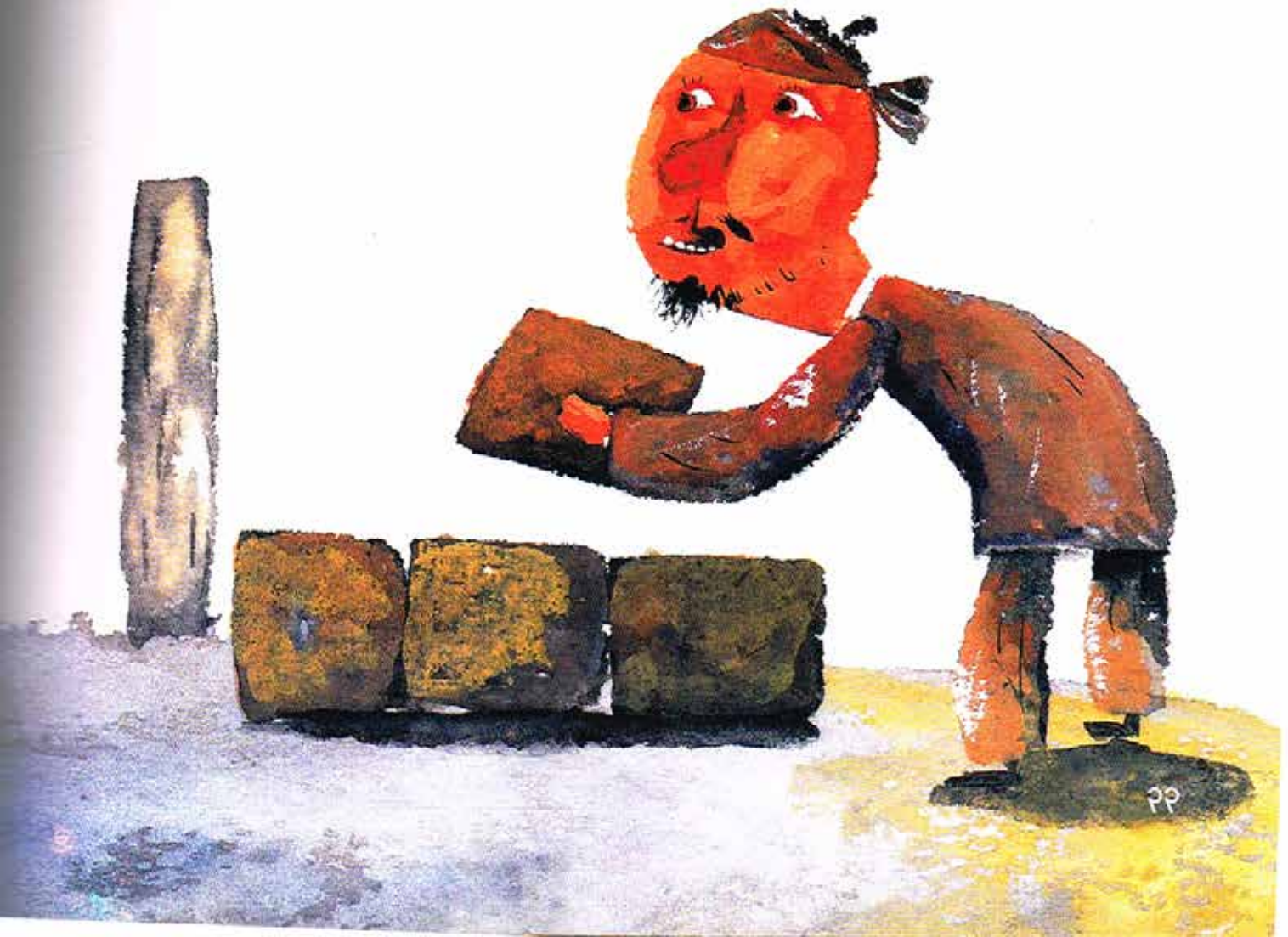
သူဌေးဟာ အရမ်းကို သဘောကျသွားပြီး ဒီလိုတွေ့လိုက်တယ်။
“ငါလည်း ဒီလိုမျိုး သုံးထပ်ခံအိမ်တော်ကို အမြန်ဆောက်ရမယ်။”
သူဌေးဟာ အိမ်ကိုပြန်လာပြီး တပည့်ဖြစ်သူကို ပြောပြလိုက်တယ်။
ကျွမ်းကျင်ထက်မြက်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးသမားကို ခေါ်လာဖို့ပေါ့။
ကြောခင်မှာပဲ တပည့်ဖြစ်သူဟာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်သူကို ခေါ်လာပါတော့တယ်။

သူဌေးဟာ ဆောက်လုပ်ရေးသမားကို မေးလိုက်တယ်။
“ဟိုးမှာရှိနေတဲ့ အိမ်လိုပဲ ခုံညားထည်ဝါတဲ့ သုံးထပ်စံအိမ်တော်မျိုး
ဆောက်ပေးနိုင်မလား။”
ဆောက်လုပ်ရေးသမားက ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။
“အဲဒီ စံအိမ်တော်ကို ကျွန်တော်ပဲ ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။
လွယ်လွယ်နဲ့ ဆောက်လုပ်နိုင်ပါတယ်။”

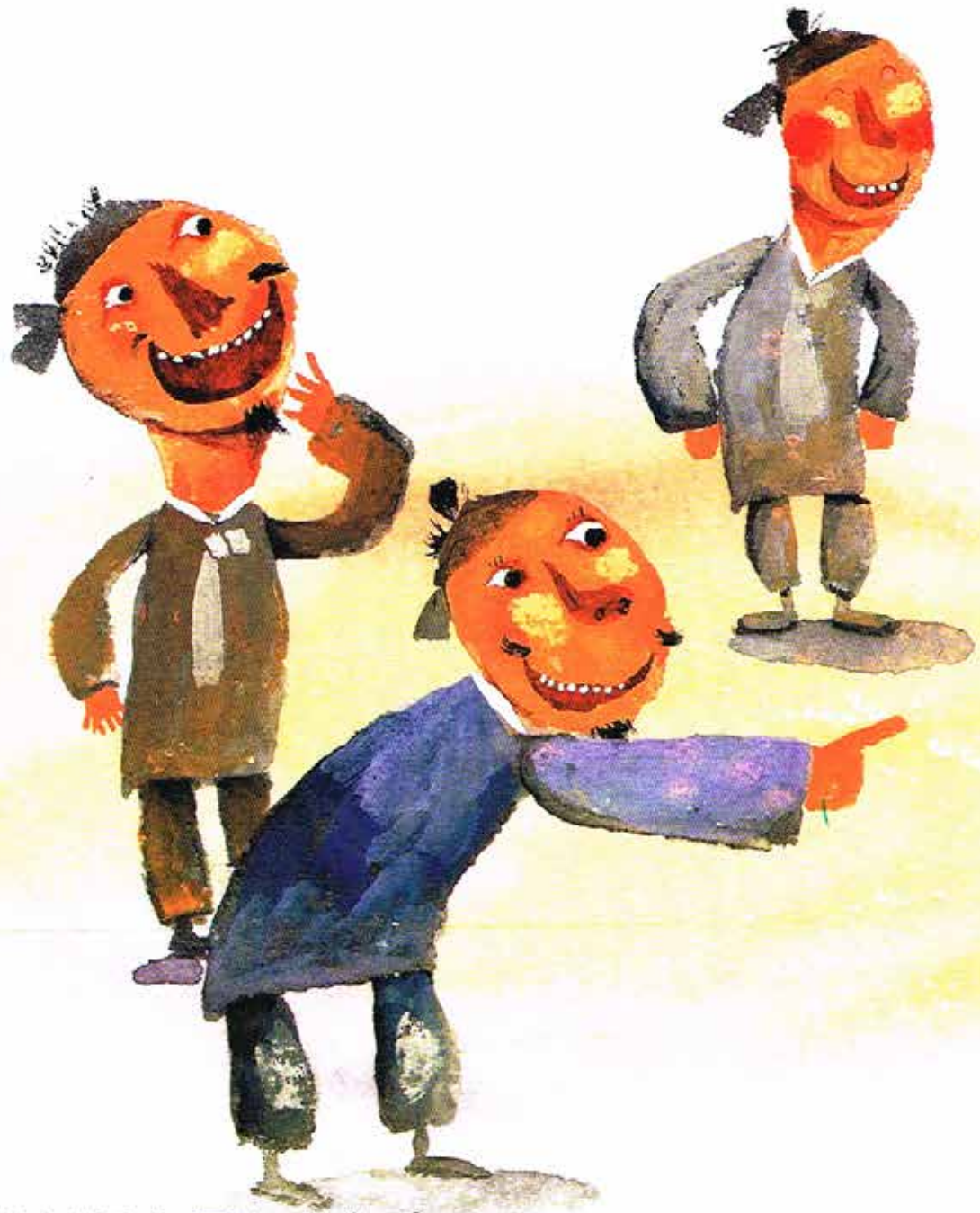
သူဌေးဟာ ဆောက်လုပ်ရေးသမားကို
ချက်ချင်း အိမ်ဆောက်ဖို့ ပြောတော့တယ်။
ဆောက်လုပ်ရေးသမားဟာ မြေနေရာကို ရွေးချယ်ကာ
အုတ်ခဲတွေကို စုပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့
စံအိမ်ကို စတင် ဆောက်လုပ်ပါတော့တယ်။
သူဌေးဖြစ်သူဟာ အုတ်ခဲတွေ
စီထပ်ထားတာကို ကြည့်ပြီး သံသယဝင်သွားပါတော့တယ်။
“ပြောစမ်းပါဦး။ အခု ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။”
“အထပ်သုံးထပ်ပါတဲ့ စံအိမ်ကိုဆောက်ဖို့ ပထမဆုံးအထပ်ကို
စတင်ဆောက်လုပ်နေပါတယ်။”

ဒါပေမဲ့လည်း သူဌေးဟာ ဒေါသတွေထွက်ပြီး ပြောပါတယ်။
“ငါလိုချင်တာ အပေါ်ဆုံးထပ်...အောက်ကနစ်ထပ်မဟုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့် အပေါ်ဆုံးထပ်ပဲ ဆောက်ပေး။
ဆောက်လုပ်ရေးသမားဟာ ခေါင်းကိုခါရမ်းပြီး ပြောပြလိုက်တယ်။
“မဖြစ်နိုင်တာ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အောက်ထပ်ကို မဆောက်ဘဲ သုံးထပ်ကိုဆောက်လို့ရမှာလဲ။”
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ သုံးထပ်ကိုပဲ လိုချင်တာ... သုံးထပ်တစ်ခုတည်းပဲ အမြန်ဆောက်ပေး

ဒီဖြစ်ရပ်ကို ကြည့်နေကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေဟာ
ပြုံးစိစိမျက်နှာတွေနဲ့ပြောလိုက်တော့တယ်။

“တကယ် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ။ ပထမထပ်နဲ့ဒုတိယထပ်ကို အရင်ဆောက်မှ
သုံးထပ်ကို ဆောက်လို့ရမယ်ဆိုတာကို ကလေးတောင်သိတဲ့ဟာ ဒါလေးတောင်မသိဘူးလား။”
နောက်ဆုံးတော့ သူဌေးဟာ လူတကာရဲ့ ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပါတော့တယ်။

ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အစကနေ အဆုံးဆိုပြီး အစီအစဉ်အလိုက် လုပ်ရပါတယ်။ အစေ့နဲ့ ပန်းပင် စိုက်မယ်ဆိုရင် ရေကို အရင်လောင်းရပါမယ်။ အညှောင့်ပေါက်လာပြီဆိုရင် နေရောင်ခြည်နဲ့ မြေဩဇာတွေ လိုအပ်လာပါပြီ။ အချိန်လည်း ပေးဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ ပန်းတစ်ပွင့် ပွင့်လာဖို့အတွက် အဆင့်တွေ အများကြီး လိုအပ်ပါတယ်။ မျက်လှည့်ဆရာကနေ ဟတ်ချလောင်းဆိုပြီး ပွင့်လာတဲ့ ပန်းတွေဟာ မျက်လှည့်ပညာကြောင့် ပွင့်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်လှည့်ပညာကြောင့် ပန်းပွင့်လာတယ်လို့ ယုံကြည်သူတွေဟာ ပုံပြင်ထဲက ထူးဆန်းတဲ့သူဌေးနဲ့ တူနေပါလိမ့်မယ်။ တစ်ထပ်နှစ်ထပ်ကို မဆောက်ဘဲ၊ သုံးထပ်ပဲ လိုချင်နေသူတွေဟာ အလွန်တရာကို အတ္တကြီးသူ ဖြစ်ရုံတင်မကပါဘူး။ အရူးတစ်ယောက်လို့လည်း ပြောလို့ရပါလိမ့်မယ်။

သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို စွန့်ပစ်တဲ့ နိုင်ငံ

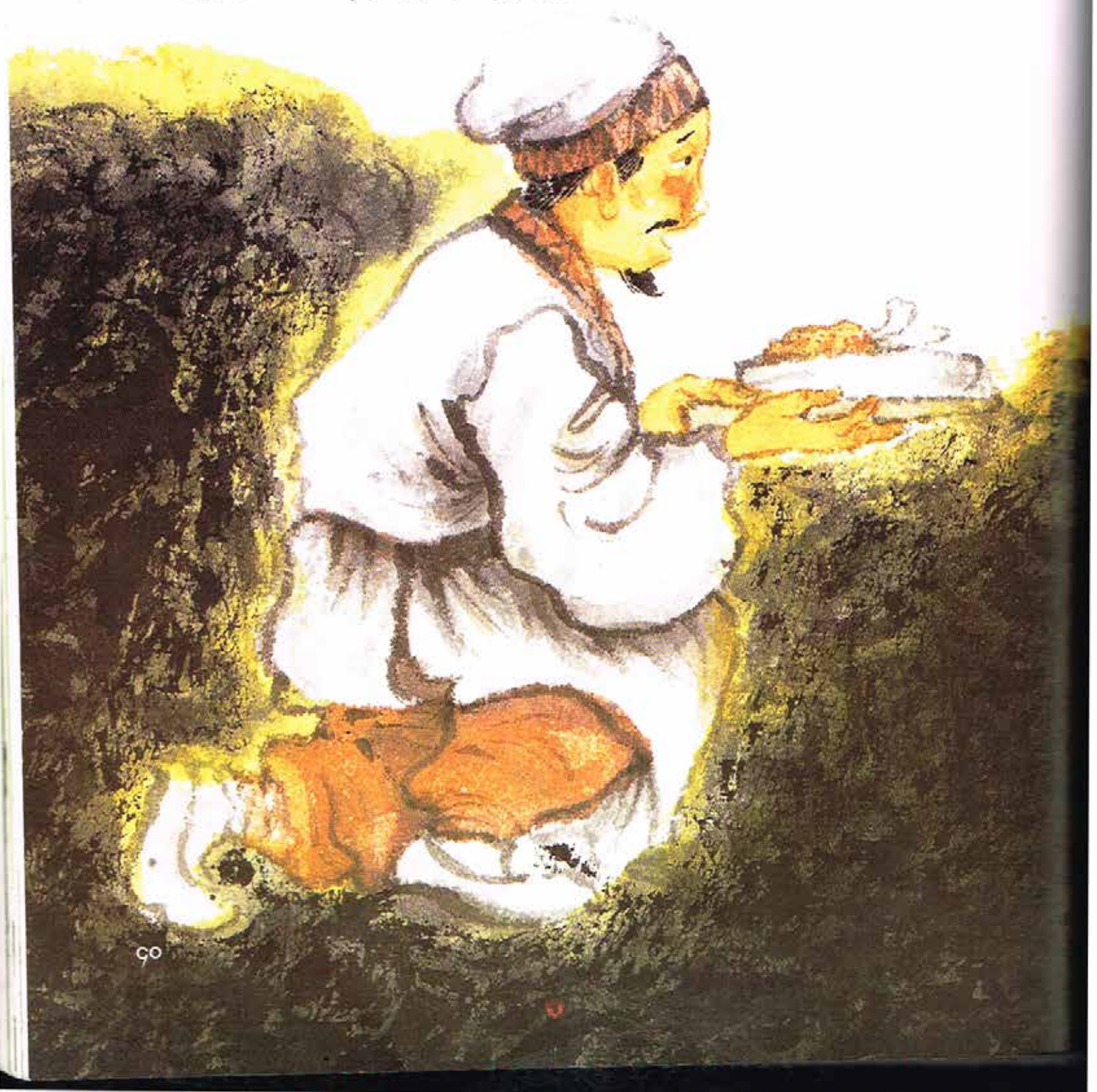
노인을 버리는 나라

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကပေါ့။ "ဂီလို" လို့ခေါ်တဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ရှိခဲ့တယ်။
အဲဒီ နိုင်ငံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ ဥပဒေတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။
အဲဒါကတော့ ... ဘယ်လိုအနေအထားမှာပဲဖြစ်ဖြစ်
အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လှတဲ့ လူကြီးတွေကို
အဝေးကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီး စွန့်ပစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဥပဒေပါပဲ။

ဒီနိုင်ငံမှာ စိတ်သဘောထား အလွန်ကောင်းမွန်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရှိတယ်။
အဲဒီလူငယ်ဆီမှာလည်း အသက်အရွယ် ကြီးလှပြီဖြစ်တဲ့ ဖခင်ကြီးတစ်ဦး ရှိနေပါတယ်။
လူငယ်ဟာ ပူပင်သောက အကြီးအကျယ်ရောက်နေတာပေါ့။
"ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။"
လူငယ်ဟာ နိုင်ငံမှာပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေအတိုင်း ဖခင်အိုကြီးကို အဝေးကိုခေါ်သွားပြီး
စွန့်ပစ်ရမှာလား။ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ခဉ်းစားနေပါတော့တယ်။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖခင်ကို မစွန့်ပစ်နိုင်ဖြစ်နေတာပေါ့ကွယ်။

သေချာ စဉ်းစားပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ အိမ်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ မြေကြီးကို
နက်နက်တူးလိုက်ပြီး လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခန်း လုပ်လိုက်တော့တယ်။
ဖခင်အိုကြီးကို အဲဒီ အခန်းထဲမှာနေစေပြီး
အစားအသောက်တွေကိုလည်း သူ့အချိန်နဲ့သူ ပို့ဆောင်ပေးတာပေါ့ကွယ်။

“...နဲ့နောင် ဖခင်အိုကြီးက စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။
“...ထူး...ထူးအတွက်နဲ့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ဥပဒေကို ဆန့်ကျင်ရာရောက်ပြီး
အန္တရာယ်လည်း များလွန်းလှတယ်။ ဒုက္ခမခံနေပါနဲ့တော့
ဒါကို အဝေးကို ခေါ်သွားပြီး စွန့်ပစ်လိုက်ပါတော့...”
“ဟေ့တ်တာ အဖေရယ်... ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ အဲသလို မစွန့်ပစ်နိုင်ဘူး။”
ဇနီးက ဒီကိစ္စ မပေါ်သွားအောင် ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရင်း ဖခင်အိုကြီးကို စောင့်ရှောက်ပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ နိုင်ငံတော်အတွင်း ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာကြီးတစ်ခု ပေါ်လာပါတော့တယ်။
အလွန်တရာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နတ်မင်းကြီးတစ်ပါး နန်းတော်ကို ရောက်လာတာပါပဲ။

နတ်မင်းကြီးဟာကိုင်လာတဲ့ မြွေကြီးနှစ်ကောင်ကို နန်းရင်ပြင်မှာချလိုက်ရင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။
“ဘုရင်မင်းကြီး သေချာ နားထောင်... တကယ်လို့လေးရက်အတွင်း ဒီမြွေကြီးနှစ်ကောင်ထဲကနေ
ဘယ်မြွေက မြွေထီးလဲ၊ ဘယ်မြွေက မြွေမလဲဆိုတာ ခွဲပြနိုင်မယ်ဆိုရင်
ဒီနိုင်ငံတော် အေးအေးချမ်းချမ်း နေသွားနိုင်မယ်။ အဲသလို မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့
ဘုရင်နဲ့အတူ ဒီနိုင်ငံတစ်ခုလုံး ဒုက္ခ ဆင်းရဲတွေနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်။”

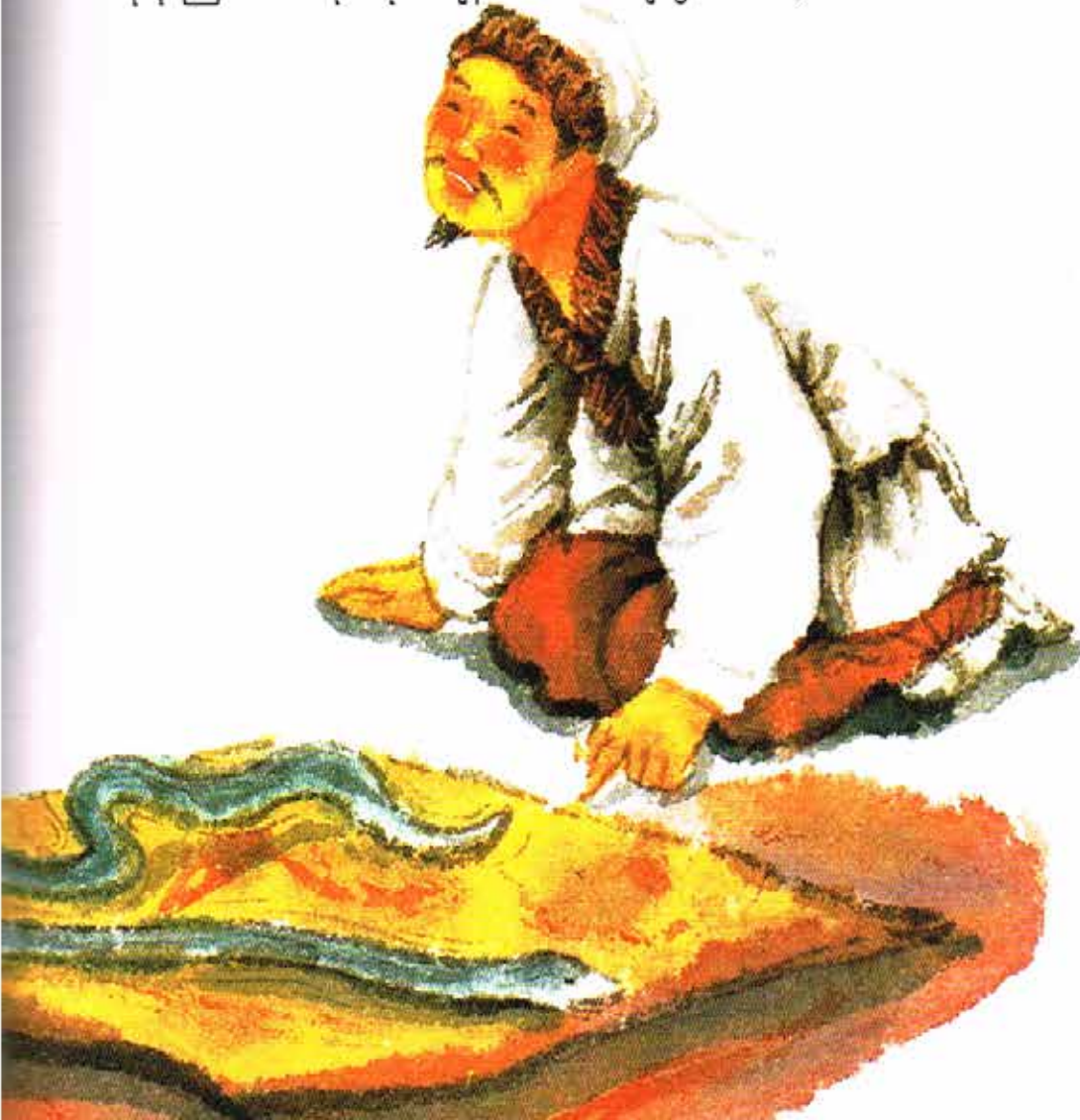

Handwritten text in Burmese script on the right margin, including the number '၄၃' at the bottom.

ဘုရင်ကြီးဟာ အရမ်းကို ထိတ်လန့်သွားပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေတော့တယ်။
ဘုရင်ကြီးလည်း မူးကြီးမတ်ရာတွေ အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဒီပြဿနာကို ဆွေးနွေးပါတော့တယ်။
ဒါပေမဲ့လည်း မူးမတ်တွေဟာ “ကျွန်တော်မျိုးတို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ
အဖြေမရှာနိုင်တဲ့ ပြဿနာပါ ဘုရား... ” လို့ လျှောက်တင်ကြပါတယ်။
ဘုရင်ဟာ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး တိုင်းသူပြည်သားတွေဆီ
ဒီပြဿနာကို အသိပေးလိုက်ပါတော့တယ်။
“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမြွေနှစ်ကောင်ကို အထီးအမ ခွဲပေးနိုင်တဲ့သူ ရှိခဲ့ရင်
အဲဒီလူကို ဆုလာဘ်တွေ ချီးမြှင့်မယ်။”
နိုင်ငံအတွင်းမှာလည်း အဖြေကို သိတဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

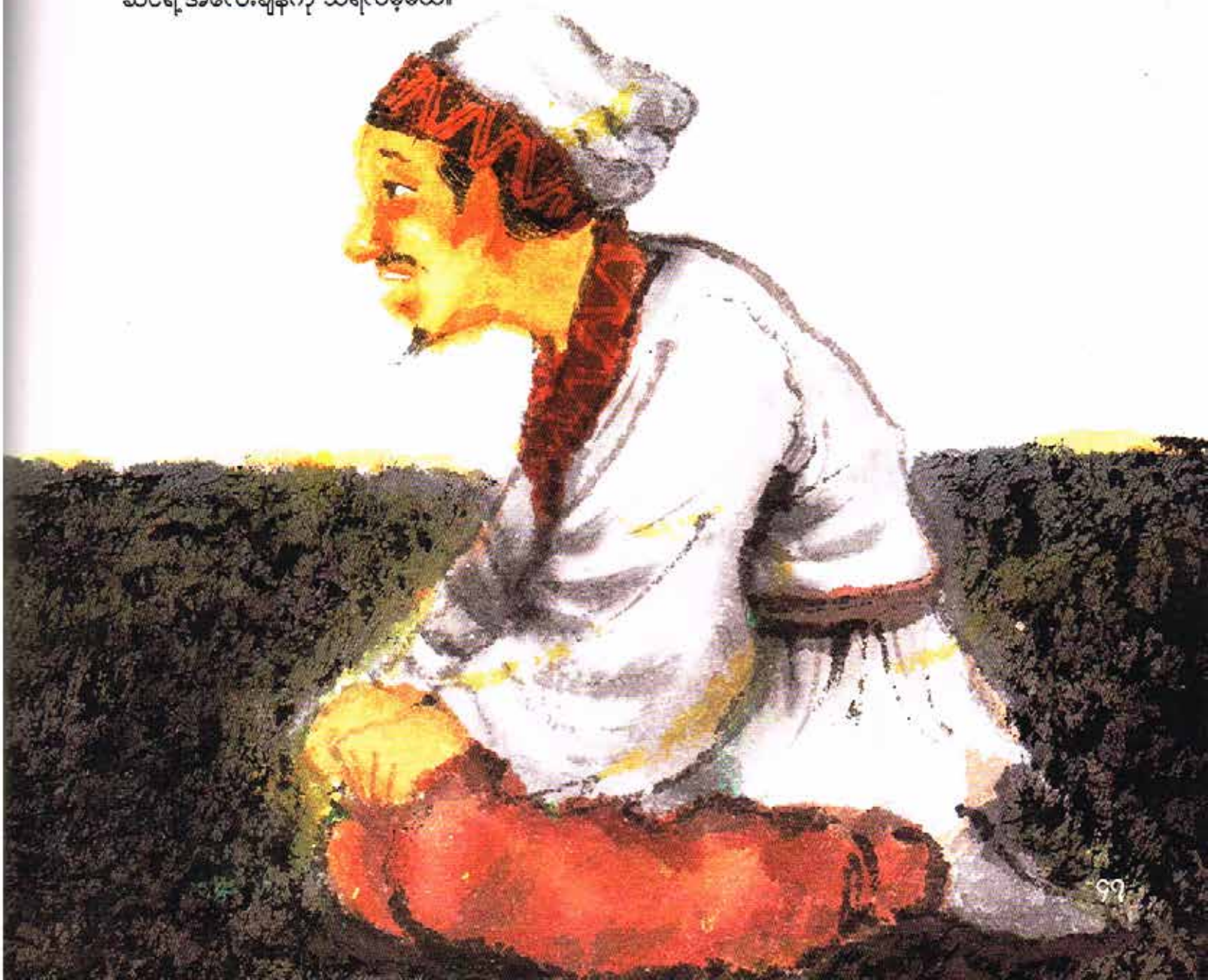
လူငယ်လေးလည်း အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ဖခင်အိုကြီးကို မေးလိုက်တော့တယ်။
 ဖခင်အိုကြီးက ချက်ချင်းပဲ အဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။
 “ဒါ ဘာမှမခက်ပါဘူး။ ချောမွတ်ပြောင်လက်နေတဲ့
 ကျောက်သားပြင်ပေါ်မှာ မြွေနှစ်ကောင်ကို တင်လိုက်...
 အဲဒီမှာ လှုပ်ရှားဖို့ကြိုးစားတဲ့ မြွေဟာအထီးဖြစ်ပြီး
 လှုပ်ရှားမှု မရှိတဲ့ မြွေဟာ အမဖြစ်တယ်။”
 လူငယ်ဟာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ နန်းတော်ရှိရာကို အပြေးအလွှားသွားပြီး
 ဖခင်အိုကြီး ပြောပြတဲ့အတိုင်း လျှောက်ထားလိုက်ပါတော့တယ်။
 ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြည့်တဲ့အခါ မြွေတွေကို အထီးအမ ခွဲလို့ ရသွားပါတော့တယ်။
 “အိုး... မှန်လိုက်တာ”
 ဘုရင်ကြီးဟာ အရမ်းကို ကျေနပ် သဘောကျသွားပါတော့တယ်။

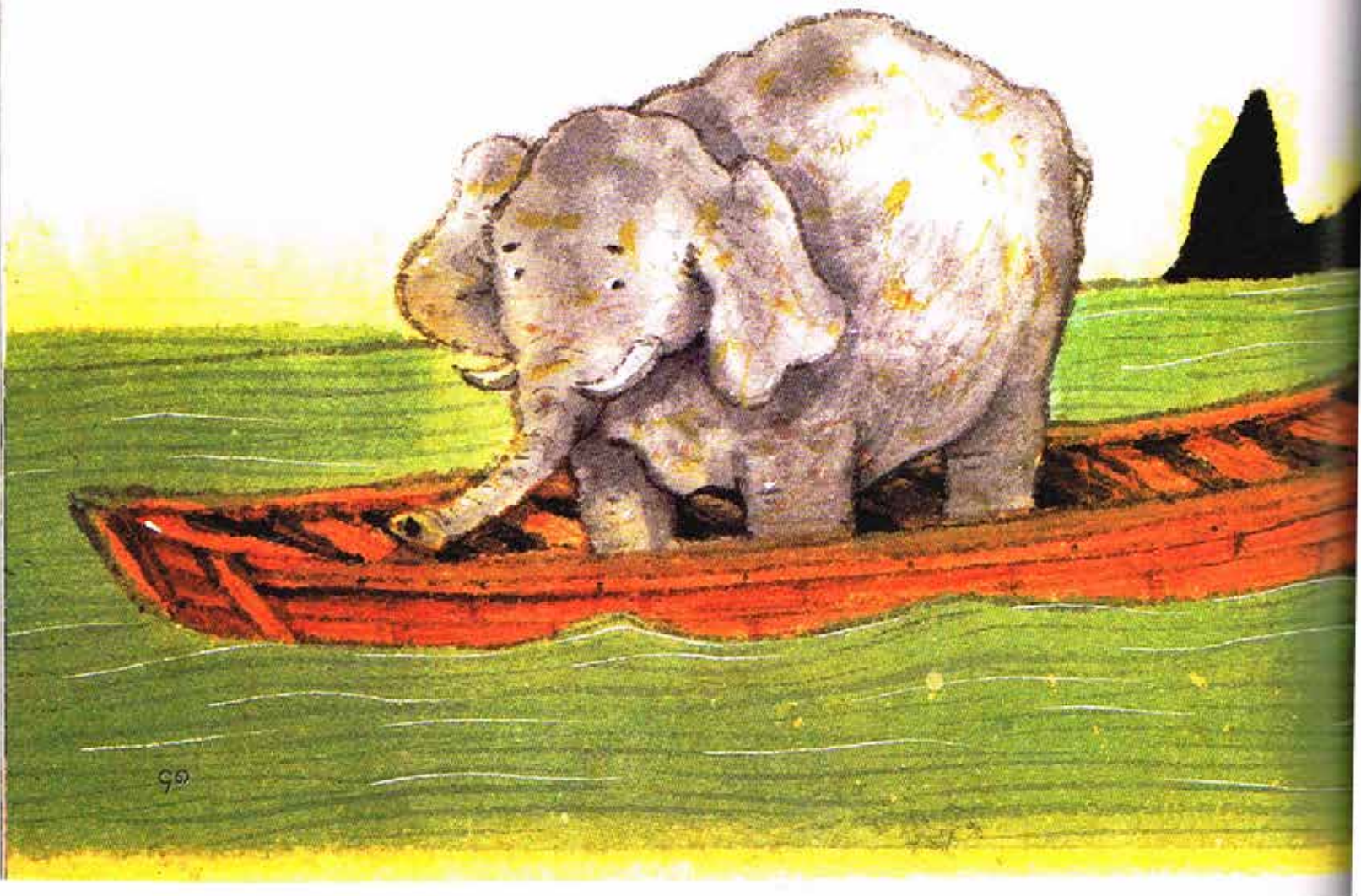
ဒါပေမဲ့ နတ်မင်းကြီးဟာ အရမ်းခက်ခဲတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကို ထပ်ယူလာပြန်ပါတယ်။
ဒီတစ်ခါမှာတော့ အလွန်ကြီးမားလွန်းတဲ့ ရွှေရောင်ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ခေါ်လာတာပါ။
“ဒီဆင်ရဲ့အလေးချိန် ဘယ်လောက်ရှိမယ် ဆိုတာ ပြောစမ်း။
ဒီပြဿနာကို လေးရက်အတွင်းမှာ ဖြေရှင်းပေးရမယ်။”
ဘုရင်ကြီးဟာ မှူးမတ်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ပေမဲ့လည်း သိတဲ့သူတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။
နိုင်ငံတော်အတွင်းမှာလည်း သိတဲ့သူ မရှိဖြစ်နေတယ်။

လူငယ်လေးဟာ ဖခင်အိုရှိရာ အခန်းထဲကို သွားပြီး မေးလိုက်ပြန်ပါတယ်။
ဖခင်အိုဟာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ အဖြေကို ပြောပြလိုက်ပြန်တယ်။
“အရင်ဆုံး ဆင်ကို လှေပေါ်တင်ပြီး ရေထဲကို လှေက ဘယ်လောက်အထိ
မြုပ်သွားလဲဆိုတာမှတ်သားထားပါ။ ပြီးတော့ ဆင်ကို လှေပေါ်က ပြန်ဆင်းခိုင်းပြီး
အဲဒီလှေထဲကို အခုန မှတ်သားထားတဲ့ အမှတ်အသားအထိ
ရေထဲမြုပ်သွားအောင် ကျောက်တုံးတွေကို ဖြည့်လိုက်ပါ။
ပြီးရင်တော့ ကျောက်ခဲတစ်လုံးချင်းစီရဲ့ အလေးချိန်ကို ချိန်ပြီး ပေါင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်
ဆင်ရဲ့ အလေးချိန်ကို သိရလိမ့်မယ်။”

လူငယ်ဟာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ နန်းတော်ရှိရာဆီ အပြေးသွားပြီး
ဖခင်အိုကြီး ပြောပြတဲ့နည်းလမ်းကို လျှောက်တင်လိုက်ပါတော့တယ်။
အဲဒီအတိုင်း လုပ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ရွှေရောင်ဆင်ကြီးရဲ့ အလေးချိန်ကို သိရှိရပါတော့တယ်။
“အို...အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ...”
ဘုရင်ကြီးဟာ ဒီတစ်ခါမှာလည်း အရမ်းကို ပျော်ရွှင်သွားပါတော့တယ်။

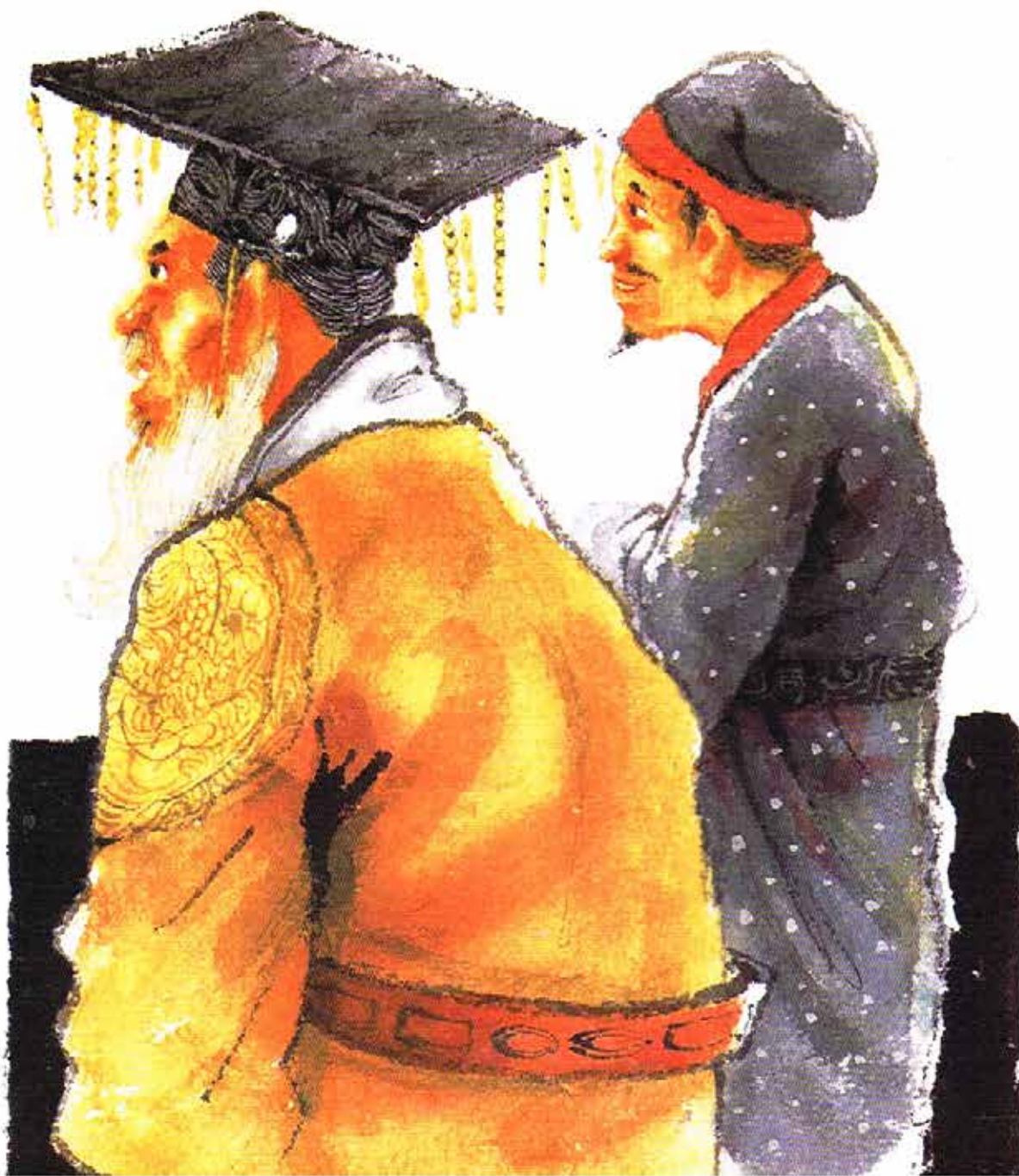

နတ်မင်းကြီးဟာ ပိုပြီး ခက်ခဲတဲ့ ပြဿနာကို ယူလာပြန်ပါတယ်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ အရွယ်အစားလည်းတူ၊ ပုံစံချင်းလည်း တူတဲ့
မြင်းနှစ်ကောင်ကို ခေါ်လာတာပါ။

“ဒီမြင်းနှစ်ကောင်မှာ ဘယ်သူကမိခင်၊ ဘယ်သူက သမီးလဲဆိုတာ ခွဲခြားပေးစေ”
ဘုရင်ကြီးဟာ ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း မှူးမတ်တွေနဲ့ အဖြေကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြန်တယ်။
ဒါပေမဲ့လည်း ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း ဖြေနိုင်တဲ့သူ မရှိ ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။

လူငယ်ဟာ အခန်းငယ်လေးထဲမှာ ရှိတဲ့ ဖခင်အိုကြီးဆီသွားပြီး မေးလိုက်ပြန်ပါတယ်။
ဖခင်ဖြစ်သူဟာ ရယ်မောရင်း အဖြေကို ပြောပြလိုက်တယ်။
“ဒါလည်း လွယ်လွယ်လေးပါ။ အဲဒီမြင်းနစ်ကောင်ကို မြက်တွေ ကျွေးကြည့်ပါ။
မိခင် မြင်းမကြီးဟာ မြက်တွေကို သားသမီးဘက်ကို တွန်းပို့ပြီး ကျွေးမွေးနေတာကို မြင်ရလိမ့်မယ်။”

လူငယ်ဟာ ဒီအခါမှာလည်း နန်းတော်ရှိရာကို အပြေးအလွှားသွားပြီး
ဖခင်အိုကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း လျှောက်တင်လိုက်ပါတော့တယ်။
အဲဒီအတိုင်း လုပ်လိုက်တဲ့အခါ ရွှေရောင်မြင်းမကြီးနဲ့ သမီးကို ခွဲခြားလို့ရသွားပါတော့တယ်။
“အို... အို...တကယ့်ကို တော်ပါပေတယ်။”
ဘုရင်ကြီးဟာ အရမ်းကို သဘောကျသွားပြီး လူငယ်ကို ချီးကျူးပါတော့တယ်။

နတ်မင်းကြီးလည်း သူမေးတဲ့ မေးခွန်းပုစ္ဆာ အားလုံးကို ဖြေကြားနိုင်တဲ့အတွက် အံ့ဩသွားတော့တယ်။
“ဒီနိုင်ငံမှာ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်ပြီး ဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူ ရှိနေတာ အမှန်ပဲ။
ငါ့ကိုယ်တော်အနေနဲ့ ဒီနိုင်ငံကို စောင့်ရှောက်တော်မူမယ်။
ပြီးတော့ လက်ဆောင်အဖြစ် အဖိုးတန် ရတနာတွေလည်း ပေးသနားတော်မူမယ်။”
နတ်မင်းကြီးဟာ စကားဆုံးသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ကောင်းကင်ဘုံကို ပြန်ကြွသွားပါတော့တယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ အရမ်းကို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သွားရင်း လူငယ်ဖြစ်သူကို ပြောလိုက်တယ်။
 “မောင်မင်းဟာ အန္တရာယ်ကျရောက်နေတဲ့ ငါတို့နိုင်ငံကို ကယ်တင်ပေးခဲ့သလို
 မြောက်မြားလှစွာသော အစိုးတန်ရတနာတွေကိုလည်း ရှာဖွေပေးခဲ့တယ်။
 ပြီးတော့ နတ်မင်းကြီးက ဒီနိုင်ငံကို စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကိုလည်း ရယူပေးခဲ့တယ်။
 ဒါတွေအားလုံးဟာ မင်းပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုတွေပဲ ဖြစ်တယ်။”
 တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဘုရင်ကြီးဟာ လူငယ်ဖြစ်သူကို မေးလိုက်ပါတော့တယ်။
 “ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုခက်ခဲတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဖြေနိုင်တာလဲ။
 မောင်မင်းကိုယ်တိုင် ဖြေခဲ့တာလား။
 ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူက မင်းကိုသင်ပေးလိုက်တာလဲ။”

လူငယ်က ပြန်လည်လျှောက်တင်လိုက်ပါတယ်။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖခင်အိုကြီးက အဖြေတွေအားလုံးကို ပြောပြပေးခဲ့တာပါ။ နိုင်ငံရဲ့ ဥပဒေအရ အိုမင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ဖခင်ကြီးကို အဝေးကို စွန့်ပစ်လိုက်ရမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ သားဖြစ်သူ ကျွန်တော်မျိုးအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရဲ့ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူကို တိတ်တဆိတ် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ နတ်မင်းကြီးကမေးတဲ့ ပုစ္ဆာတွေကို ဖခင်အိုကြီးရဲ့ အတွေ့အကြုံ ဉာဏ်ပညာတွေနဲ့ ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့တာပါ။ ဘုရင်မင်းကြီးအနေနဲ့ ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေကို ပြုပြင်ပြီး သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို မစွန့်ပစ်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။”

ဘုရင်ကြီးဟာ လူငယ်ရဲ့ စကားကို ကြားပြီး လေးစားသွားပါတော့တယ်။

“အခုချက်ချင်းပဲ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို စွန့်ပစ်တဲ့ ဥပဒေကို ပယ်ဖျက်ရမယ်။ ပြီးတော့ မိဘကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ခြင်း မရှိသူတွေကို အရေးယူတဲ့ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းရမယ်။” ဒါတင်မကသေးဘဲ ဘုရင်မင်းကြီးဟာ လူငယ်ရဲ့ ဖခင်ကို နိုင်ငံတော် အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် တာဝန်ခန့်အပ် လိုက်ပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှစပြီး ဘုရင်မင်းကြီးဟာ အတိုင်ပင်ခံကြီးရဲ့ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေကို မှတ်သားလက်ခံယူပြီး ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးအဖြစ် နေထိုင်သွားပါတော့တယ်။

အဘိုး အဘွားတွေဟာ လူ့လောကမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ရင်း များပြားလှတဲ့ အရာတွေကို မြင်တွေ့ ကြားသိခဲ့ကြတာကြောင့် သိထားတာတွေလည်း အရမ်းကို များပြားပါတယ်။ ဘာကို ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ဆိုးတယ်၊ ဘယ်အရာက အမှန်၊ ဘယ်ဟာက အမှားဆိုတာကိုလည်း သေချာခွဲခြားနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ဒီပုံပြင်လေးထဲမှာပါတဲ့ လူငယ်လေးရဲ့ ဖခင်အိုကြီး အတိုင်းပဲပေါ့။ ယနေ့ လူငယ်တွေ၊ ကလေးတွေဟာလည်း တစ်ချိန်မှာ အဘိုးအဘွား ဖြစ်လာကြမယ့် သူတွေပါပဲ။ ဆော့ ကစားရင်း အဘိုးအဘွားတွေဆီက ဉာဏ်ပညာတွေနဲ့ မေတ္တာတရားတွေကို လေ့လာသင်ယူသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘဲ အဘိုးအဘွားတွေ ပြောပြတဲ့ ရှေးရှေးတုန်းက အကြောင်းတွေကို နားထောင်ရတာ ဟာ ကလေးငယ်တွေအနေနဲ့ ကြီးမားတဲ့ ရိုးရာအစဉ်အလာ ဓလေ့တွေကိုလည်း သိရှိနိုင်ပါတယ်။